

[Starcke.]

Endelig er der det Spørgsmaal, som jeg berørte under første Behandling af Finanslovsforslaget, nemlig dette, at vi skylder vore Landsmænd Syd for Grænsen at tage det Spørgsmaal under Overvejelse, hvad vi kan gøre for at legalisere deres Bevægelse paa en vis Maade, saa at de ikke risikerer en Anklage i Fremtiden for Højforræderi. Her vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, om han ikke vil fremsætte et Par Ord om den Side af Problemet; jeg tror, det vil være af Betydning.

Jeg har ikke villet være med til at skyde paa den højtærede Udenrigsminister i den sydslesvigske Diskussion, men derimod har jeg meget mere Lyst til det i Palæstinaspørgsmaalet. Den Frygtløshed, som man har savnet i vor Sydslesvigpolitik, synes man at have været grebet af, hvor det drejede sig om Palæstinaspørgsmaalet; den Forsigtighed, som man har været vant til under Behandlingen af det sydslesvigske Spørgsmaal, har man ligesom ikke mærket noget til i Palæstinaspørgsmaalet, og det synes jeg er beklageligt, fordi det sydslesvigske Spørgsmaal dog vedkommer os noget mere, end man egentlig kan sige, Palæstinaspørgsmaalet gør det. Det er et Spørgsmaal, som for Danmark egentlig er relativt uvedkommende, og hele den Løsning, som man nu skal prøve at gennemføre dernede med Delingen af Palæstina, er maaske politisk nødvendig, den er maaske praktisk, og det er en ideel Løsning, synes jeg ikke man kan sige. Denne timeglasformede Deling af Landet faar man Indtryk af ikke kan være en varig Løsning, men er nødt til at være tidsbegrænset. Det, der er den største Fordel ved denne Løsning, er det, at Stormagterne er gaaet ind for den. Det er meget vanskeligt at se Retssynspunktet i Løsningen af det palæstinensiske Spørgsmaal, fordi Forholdet mellem Arabere og Jøder og andre Folkestammer er meget indviklet og fuldt af Lidenskab. Araberne, som har siddet der i 1300 Aar, holder paa deres Rettigheder, og Jøderne, som har siddet der før Araberne, men ikke er de oprindelige Indbyggere, men ligesom Araberne kom som Erobrere, ser paa det fra deres Side.

Jeg synes, at der er Grund til at beklage, at Danmark er kommet saa stærkt i Forgrunden i Løsningen af dette Spørgsmaal, og jeg synes, man kan blive betænkelig derved. Jeg vilde have foretrukket, at Danmark havde taget Reservationer, idet man egentlig ikke kan sige, at Danmark havde

større Pligt til at paatage sig den Opgave i Palæstinakommissionen, end andre Nationer har haft. Men som Forholdet rent faktisk har udviklet sig, har man ræsonneret saadan, at Danmark ikke kunde sige nej, som Spørgsmaalet forelaa. Jeg mener dog, at Danmark som andre unge Piger maa kunne sige nej, naar det gælder. Danmark har betydelige Skibsfartsinteresser i Middelhavet, hvilket ikke gælder, saa vidt jeg kan se, de andre deltagende Stater i Palæstinakommissionen, maaske med Undtagelse af Panama. Hele Spørgsmaalet drejer sig om den Risiko, som denne Kommission udsættes for, hvilken Sikkerhed den kan faa, hvilke Magtmidler den kommer til at raade over; og endelig er der det, at med hele den Indstilling, vi har til disse Problemer, vil vi sætte meget stor Pris paa, at alle disse Spørgsmaal, der drejer sig om national Selvbestemmelsesret og Mindretalsrettigheder, kommer stærkt i Forgrunden.

Men for at summere det op: Vi mener, at Danmark har fuldt op at gøre med det sydslesvigske Spørgsmaal og med Grønlandsspørgsmaalet, og naar Dagspressen har draget Ambassadør Kauffmanns Navn frem som Danmarks Repræsentant i Kommissionen, vil jeg gerne udtale det Ønske, at Ambassadør Kauffmanns Kræfter stadig maa kunne vies Løsningen af Grønlandsspørgsmaalet. Som Sagen har udviklet sig, vil jeg fuldt ud indrømme, at det ikke er muligt for Danmark paa nuværende Tidspunkt at trække sig tilbage, da det vil give et Prestigetab, som vil være værre end Deltagelsen.

Indadtil staar vi stadig over for de store Problemer, som den fremadskridende planøkonomiske Lammelse af Samfundet er Udtryk for. Alle de, der er besat af den planøkonomiske Tanke, fremturer i deres Vrangforestillinger uden Angst og uden Frygt, dog maaske netop drevet frem af Angst for en hel Del Ting, Frygten for den Inflation, som staar og truer, eller rettere sagt den Inflation, som vi faktisk har her i Landet, og som vi hver Dag er med til at skabe og holde vedlige og forøge. Den er i høj Grad med til at drive Regeringen og de gamle politiske Partier fremad ad den planøkonomiske Landevej. Disse Partier er drevet af en Angst for Importen, af en Angst for den friske Luft, og det har i høj Grad været med til at bygge dette System op af Bemyndigelser og Bemyndigelseslovgivning, som vi har faaet herhjemme, og som jo i Virkeligheden er en halvfasistisk Form for Statsdrift. Vi er fra vor Side Tilhængere af Erhvervsfrihed, og vi mener, at vi maa frem